

Arrest

nr. 197 434 van 4 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en op 13 juli 2016 15,5 jaar oud te zijn.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 6 juli 2016 en dient op 21 september 2016 een asielaanvraag in.

Op 8 februari 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 11 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, tot de Dawlatzaïstam te behoren en geboren te zijn in het dorp Trili in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. U woonde daar tot uw vertrek uit Afghanistan. U bent ongehuwd en ongeletterd.

Uw vader verkocht reeds zolang u zich kunt herinneren brandhout en sliep ook op die plek. Op een nacht rond 2 uur hoorde hij mensen rondsluipen. Hij rapporteerde dit aan zijn vriend Sidiq, die districtschef is van Chaparhar. Hij zou een onderzoek instellen maar deed dat uiteindelijk nooit. Uw vader keerde terug naar zijn bedrijf en ging opnieuw slapen. Rond 3-4 uur 's nachts kwamen de taliban terug en verborgen ze wapens tussen het hout van uw vader. De volgende ochtend kwam het Afghan National Army (ANA) naar de werkplek van uw vader en ontdekten ze de wapens, waarop ze uw vader arresteerden. Sindsdien heeft u niks meer vernomen van uw vader.

Later die dag rond 10 uur 's morgens nam u uw vee mee om te grazen aan de rivier. U hoorde plotseling geweerschoten van een machinegeweer weerklinken en verloor eensklaps het bewustzijn door het geluid ervan. Toen u terug bij bewustzijn kwam, voelde u dat u overal geslagen was met een bajonet en gewond was aan uw hoofd en uw armen. De dorpelingen hadden u gevonden en meegenomen naar hun huis.

De volgende dag ontving u een dreigbrief. Aangezien niemand van uw familie kon lezen, brachten jullie deze brief naar een winkelier die hem voorlas aan jullie. In de brief stond dat jullie de wapens dienden terug te geven aan de taliban. Indien jullie dit niet deden zouden jullie allemaal gedood worden. De winkelier bracht u en uw familie tot bij uw oom die in Jalalabad woont en daar een winkel openhoudt. U bleef daar nog 2 dagen en 1 nacht.

U verliet ongeveer in april 2016 Afghanistan om onder andere via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen op 6 juli 2016 en asiel aan te vragen op 21 september 2016.

U vreest dat u bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban om het leven zou gebracht worden.

U legt geen documenten neer ter staving van uw aanvraag.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u kunnen worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn. U legt namelijk tegenstrijdige, vage en incoherente verklaringen af omtrent de gebeurtenissen die de kern van uw asielrelaas raken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 29 juli 2016 door de Dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op datum van 28 juli 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar volgens het onderzoek een goede schatting is. Derhalve kan u niet worden beschouwd als minderjarige en kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind niet op u worden toegepast.

Alvorens uw eigen vervolgingsfeiten te beoordelen, bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader gearresteerd zou geweest zijn omdat de taliban wapens hadden verborgen in zijn

houtvoorraad. Daarbij dient opgemerkt te worden dat al uw verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) hierover enorm vaag zijn, hetgeen volgens u komt omdat u hier telkens over hoorde via andere mensen uit het dorp of van uw moeder (gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Er zijn echter enkele essentiële pijnpunten in uw relaas waar u geen antwoord op weet waardoor uw geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt. Zo is het gissen naar de reden waarom de taliban hun wapens zouden verbergen in de houtvoorraad van uw vader, terwijl u zelf aangeeft dat de taliban sterk staan in het dichtbijzijnde dorp Sra Kala (CGVS, p. 5) en niemand van uw familie enige band heeft met de taliban (CGVS, p. 14) noch iets goed te zeggen heeft over hen (CGVS, p. 9). Dat uw vader dan nog bevriend zou zijn geweest met de districtschef van Chaparhar, Sidiq genaamd (CGVS, p. 14), maakt het nog minder waarschijnlijk dat de taliban net bij hem hun wapens zouden verbergen. Die vriendschap geeft ook aanleiding tot fronsende wenkbrauwen wanneer u verklaart dat u niet weet of de districtschef zelf aanwezig was tijdens de inval van het ANA (CGVS, p. 14). Het is daarbij eveneens bevreemdend dat uw vader degene zou geweest zijn die gearresteerd werd, terwijl hij het feit dat taliban rond zijn bedrijf zwerven net zou aangekaart hebben bij de districtschef (CGVS, p. 12).

De reactie van u en uw familie op de arrestatie van uw vader is bovendien volstrekt ongeloofwaardig. U beweert namelijk dat jullie bij niemand hulp zochten omdat u vooral bezorgd was om de veiligheid van uw moeder en uw zus (CGVS, p. 15). Dat u nadat uw vader gearresteerd zou zijn niet eens zou geprobeerd hebben om contact op te nemen met de districtschef waarvan u wist dat hij bevriend was met uw vader, aangezien u op de hoogte was van de afspraken die hij had met hem (CGVS, p. 14), kan allerm minst overtuigen. Verder stelt u dat jullie niet probeerden te weten te komen wat er met uw vader gebeurd was door naar de politie of het districtshuis te bellen. Als reden hiervoor geeft u eerst aan dat jullie geen telefoon hadden (CGVS, p. 15). Wanneer u er door het CGVS op gewezen wordt dat u dit kon vragen aan de winkelier die uw dreigbrief voorlas en uw oom in Jalalabad opbelde, waaruit blijkt dat deze wel een telefoon had, geeft u als verklaring dat niemand het nummer van het districtshuis of van de politie had (CGVS, p. 15). Dit is onmogelijk serieus te nemen als verklaring en tast uw geloofwaardigheid op ernstige wijze aan. U beweert daarbij dat uw familie nog steeds niks zou ondernomen hebben om het districtshuis of de politie te contacteren om te weten te komen wat er precies met uw vader zou gebeurd zijn omdat iedereen in uw regio schrik heeft voor de taliban (CGVS, p. 18). Ook dit kan geenszins overtuigen aangezien ze hiertoe al bijna een jaar de tijd hebben gehad en vanuit Jalalabad toch enige actie hadden kunnen ondernemen (CGVS, p. 18).

Voorts legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de tijdslijn waarin dit alles gebeurd zou zijn. In eerste instantie beweert u dat er enkele dagen verstreken tussen enerzijds het moment waarop uw vader vermoedde dat er taliban bij hem thuis waren geweest en hij de districtschef hiervan op de hoogte stelde, en anderzijds het moment waarbij uw vader gearresteerd werd (vragenlijst CGVS, p. 1-2). In tweede instantie stelt u echter dat de arrestatie de ochtend erop reeds gebeurde (CGVS, p. 12). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, houdt u vast aan uw tweede verklaringen dat het de dag erop gebeurde en zegt u dat u de eerste verklaring nooit zou afgelegd hebben (CGVS, p. 22), hetgeen geen enkele afbreuk doet aan voornoemde duidelijke tegenstrijdigheid. Het is daarbij ook opvallend dat u in uw eerste verklaringen op geen enkel moment spreekt over een arrestatie door de overheid en zegt dat u niet weet wat er met uw vader gebeurde (vragenlijst CGVS, p. 1-2), terwijl u later beweert dat zowel de persoon die de brief voorlas aan u als de kinderen van het dorp aan u zouden gezegd hebben dat uw vader gearresteerd was (CGVS, p. 15). Dat u dit niet meer zou weten tijdens uw interview bij de DVZ maar wel tijdens uw gehoor op het CGVS is opnieuw bevreemdend.

Dit alles tezamen genomen zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde arrestatie van uw vader als gevolg van de wapens die de taliban verborgen zouden hebben in zijn houtvoorraad. Aangezien deze gebeurtenissen de oorzaak van uw persoonlijke problemen met de taliban vormen wordt het geloof in uw asielmotieven door bovenstaande bevindingen ernstig geschaad.

Ook wat betreft de vervolgingsfeiten die u zelf zou ondergaan hebben, zijn er ernstige tekortkomingen in uw verklaringen op te merken. Ten eerste is het opmerkelijk dat u in uw eerste verklaringen nog aangaf dat de aanval op u, gebeurde enkele dagen nadat uw vader verdween (vragenlijst CGVS, p. 1-2), terwijl u later verklaart dat het nog dezelfde dag gebeurde (CGVS, p. 12 en 16). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, komt u niet verder dan te stellen dat u nooit gezegd had dat het enkele dagen erna gebeurde maar dat u wel zei dat u enkele dagen later een brief ontving (CGVS, p. 16). U zei echter in uw eerste verklaringen duidelijk dat u enkele dagen na de verdwijning van uw vader aangevallen werd en dat u nog enkele dagen later pas de brief ontving.

Verder is het vreemd dat u bij het horen van geweerschoten direct het bewustzijn zou verliezen (CGVS, p. 12 en 16), om dan vervolgens door een bajonet geslagen te worden op onder andere het hoofd en op de armen maar daarbij niet terug bij bewustzijn te komen (CGVS, p. 16). Aangezien u beweert bewusteloos te zijn geweest tijdens dit incident kunt u niet zeggen of er iemand anders aanwezig was toen dit gebeurde, maar dat u niet zou weten van welke stam de mensen waren die u naar huis brachten (CGVS, p. 17), is toch opmerkelijk, zeker aangezien het mensen waren die ook in uw dorp woonden (CGVS, p. 17).

Deze tegenstrijdige, incoherente en vage verklaringen zorgen ervoor dat u de aanval op uzelf niet aannemelijk heeft kunnen maken.

De verklaringen die u aflegt omtrent de dreigbrief die hierop volgde, zijn evenmin geloofwaardig. Opnieuw legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de tijdslijn. In eerste instantie verklaart u dat u deze dreigbrief enkele dagen later ontving, maar dat u niet weet hoeveel dagen later (vragenlijst CGVS, p. 1-2), terwijl u in tweede instantie beweert deze brief te hebben ontvangen de dag nadat u aangevallen werd (CGVS, p. 17). Geconfronteerd hiermee komt u wederom niet verder dan het herhalen van uw tweede verklaring en het ontkennen van de eerste, hetgeen geen afbreuk doet aan vastgestelde tegenstrijdigheid. Daarenboven blijkt uw kennis over de dreigbrief die ervoor gezorgd zou hebben dat u uw thuisland verliet, enorm beperkt te zijn. Zo kunt u niet zeggen wie de brief heeft geschreven en of de brief getekend is door iemand (CGVS, p. 17). Het is vooral opvallend dat u niet weet hoe u die wapens zou moeten teruggeven aan de taliban, terwijl dit toch net de oorzaak zou zijn van uw problemen met de taliban en de mogelijke oplossing zou geweest zijn. Evenmin overtuigend is het feit dat u deze brief zomaar zou achtergelaten hebben in Afghanistan en u in tussentijd niet zou geprobeerd hebben om deze brief hier in België te krijgen om uw aanvraag te staven. U beweert dat u het telefoonnummer van uw familie zou zijn kwijtgeraakt (CGVS, p. 2) en hen aldus niet meer kan contacteren. U zegt evenwel later dat u uw oom nog gehoord heeft toen u het nummer nog had en dat dit twee maanden voor het interview bij het CGVS was (CGVS, p. 18). Enerzijds had u dus meer dan genoeg tijd hiervoor om deze dreigbrief of andere documenten te laten doorsturen naar België en neer te leggen, anderzijds is het vreemd dat u wanneer u hun nummer nog had uw familie niet zou laten weten in welk centrum u zit en hoe zij u zelf zouden kunnen contacteren. Ook het bestaan van de dreigbrief van de taliban heeft u aldus niet geloofwaardig kunnen maken.

Alles bij elkaar genomen kunnen uw verklaringen niet overtuigen. De door u ingeroepen feiten worden niet geloofwaardig bevonden en kunnen aldus geen basis vormen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul

ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal

veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze militieën zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Uit het gehoor bij het CGVS blijkt dat u beschikt over een familiaal netwerk in de stad Jalalabad en er aldus mogelijkheden zijn voor u om zich daar te vestigen. Uw oom langs moederskant H(...) woont namelijk in Jalalabad en heeft een levensmiddelenwinkel (CGVS, p. 10). Bovendien is het duidelijk dat uw oom H(...) bereid is om u te helpen aangezien hij betaald heeft voor uw reis van Afghanistan naar België (CGVS, p. 18) en hij sinds uw vertrek ruim een jaar geleden tot ten minste het moment waarop u asiel aanvraagde in België uw moeder en uw zuster onderdak heeft verschaft (verklaring DVZ, p. 5 en 7). Daaruit kan geconcludeerd worden dat u over de nodige ondersteuning beschikt om in Jalalabad als 22-jarige man een leven op te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad Jalalabad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Over de mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet bij uw oom kon blijven omdat hij een persoonlijk conflict had met anderen en u daarom niet bij hem in huis kon houden (CGVS, p. 13). U geeft echter zelf aan dat uw oom net naar Jalalabad is verhuisd om te ontkomen aan dit persoonlijk conflict (CGVS, p. 17) en dat u daarenboven zelf nooit problemen heeft ondervonden in uw eigen dorp door dit conflict (CGVS, p. 23). Sterker nog, u blijkt zelfs niet te weten wie de vader zou geweest zijn die uw andere oom om het leven zou gebracht hebben (CGVS, p. 23). Dat u daarom geen beroep zou kunnen doen op de hulp van uw oom die in tussentijd wel uw moeder en zus onderdak verschaft, kan geenszins overtuigen.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat er geen medisch attest is ingediend, noch ter attestatie van uw littekens noch om uw mentale toestand die in vraag werd gesteld door uw advocaat (CGVS, p. 23) te beoordelen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw asiolverhaal worden door het gebrek aan documenten allerminst weggenomen. Integendeel, u legt geen enkel stuk voor ter staving van uw identiteit, afkomst, vluchtrelaas of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de rechtspleging

Op 20 november 2017 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad. De bijkomende nota bevat de COI Focus ‘Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad’ van 9 juni 2017.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* de artikelen 48/4, § 2, b) en c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* de artikelen 48/4, § 2, b) en c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Artikel 1 van het Vluchteelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling:

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende: zich buiten het land van herkomst bevinden; een gegronde vrees voor vervolging hebben;

*"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".
de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeker: zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 21 september 2016

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of ;geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn. Verzoeker zou niet aannemelijk gemaakt hebben dat hij omwille van Taliban vervolging vreest.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de profiel van verzoeker, iemand - totaal analfabeet en met mentale problemen.

Uw raad zal zelf zien op de dag van de zitting hoe kwetsbaar en verloren verzoeker is.

Verweerster heeft dit punt zelf ook opgemerkt tijdens de zitting. Verweerster heeft zelf het initiatief genomen, tot verbazing, contact op te nemen met het opvang centrum met de vraag of verzoeker met mentale problemen kampte.

Zie de mail van de sociale assistente. (stuk 3)

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat - vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is via het land naar België gekomen en men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de psychologische toestand van verzoeker.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster begint haar motivering met het leeftijdsonderzoek en stelt dat dit de geloofwaardigheid van verzoeker getast heeft.

Verzoeker is geboren in een land waar leeftijd een relatief begrip is. De meeste Afghanen weten niet wanneer ze geboren zijn.

In de Afghaanse identiteitsdocumenten staan meestal het volgende:

Visueel lijkt betrokken op iemand van bv. 16 jaar of 18 jaar.

Wanneer een administratie deze methode gebruikt om de leeftijd te bepalen, mag men verzoeker onmogelijk kwalijk nemen dat hij zijn juiste leeftijd niet weet.

Waarom is zijn geloofwaardigheid getast is een vraagteken. Verweerder heeft nagelaten om dit dossier op een objectieve wijze te onderzoeken. Het feit dat ze in het begin van de bestreden beslissing naar leeftijd van verzoeker verwijst en stelt dat verzoeker geloofwaardigheid gestat is, is een bewijs dat ze vooringenomen is in haar beslissing.

Verweerster is vertrokken met de gedachte tijdens haar onderzoek dat verzoeker niet geloofwaardig is. Hoe kan ze dan een objectieve beslissing nemen?

Verweerster stelt dat verzoeker op essentiële pijnpunten in zijn relaas geen antwoord op heeft.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat - vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectueel vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is laaggeschoold en door de gebeurtenissen in zijn leven, onderweg is hij volkomen getraumatiseerd geweest.

Verweerster heeft nagelaten om aan verzoeker het voordeel van twijfel te verlenen. Verweerster wist heel goed het kwetsbaar en verloren verzoeker was. Verweerster heeft zelf contact opgenomen met het opvangcentrum om te zien of er medische stukken zijn.

Men moet niet altijd stukken voorleggen om te bewijzen dat hij mentale problemen heeft.

Het feit dat verweerster contact opgenomen heeft met het opvangcentrum is een bewijs dat de PO vastgesteld heeft dat verzoeker mentaal niet gezond is en lijkt.

Verweerster gelooft niet dat verzoeker zijn bewustzijn verloren was na het horen van de geweerschoten.

Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat verzoeker zeer kwetsbaar en mentaal verloren is.

Verweerster heeft deze situatie beoordeeld alsof verzoeker een gezonde man is. Verweersters redenering dat man door het horen van geweerschoten zijn bewustzijn niet kan verliezen niet gebaseerd is op een wetenschappelijk onderzoek.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met het profiel van verzoeker, zijnde analfabeet en mentaal zeer zwak.

Het leven van verzoeker niet in gevaar is door de Taliban

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel EN mentale toestand.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft.

Verweerder roept ten onrechte een intern vlucht alternatief in. Verzoeker meent dat hij over geen intern vlucht alternatief beschikt in Jalalabad. Verzoeker behoort tot een arme familie en dat hij mentaal niet gezond is.

Verweerster heeft het over hét hoofd gezien dat de oom van verzoeker zelf verwickeld is in een conflict en heeft vijanden.

Het feit dat hij de moeder en de zus van verzoeker tijdelijk onderdak gaf is geen reden om vanuit te gaan dat verzoeker op deze oom ook kan rekenen. Bovendien worden alleen mannelijke familieleden vervolgd in een vijandigheid in Afghanistan. De moeder en zus van verzoeker zijn vrouwen en ze lopen geen risico op het slachtoffer te worden van dit conflict.

Verweerster heeft dit punt totaal niet onderzocht en zomaar een intern vluchtalternatief ingeroepen.

Verweerster stelt ten onrechte dat er voor verzoekster een intern vluchtalternatief voorhanden is in Jalalabad. Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende rapporten over de situatie in Jalalabad:

25.11.2016 - Radio Free Europe/Radio Liberty Afghanistan

Nangarhar province: At least 5 people killed by triple bombing in Jalalabad [ID 332882]

Nangarhar province: At least 5 people killed by triple bombing in Jalalabad Triple Bombing Kills At Least Five In Afghanistan Afghan officials say a triple bombing has killed at least five people and wounded dozens in eastern Afghanistan. Attahullah Khogyani, spokesman for the provincial governor of Nangarhar, said the blasts on November 25 took place in different parts of Jalalabad, the provincial capital. There was no immediate claim of responsibility for the three bombings in Jalalabad, which has been the scene of a string of deadly attacks by Islamic State (IS) militants. Khogyani said the first b/ast was a roadside bomb that exploded outside the house of a local prison official, Abdul Hakim, killing him

and a child and wounding six others. The second explosion hit a fire brigade office, killing three and wounding 21. Khogyani said the third blast came as people gathered at Hakim's house after the first blast, but there were no reports of casualties. IS militants have been intensifying their attacks in Afghanistan as Afghan forces, backed by U.S. air strikes, step up attacks against them in eastern Afghanistan, along the porous border with Pakistan. Based on reporting http://www.ecoi.net/local_link/332882/461071_en.html

2016 - UK Home Office Afghanistan

Country information and protection guidelines for British asylum authorities on gender-based violence against women (situation of women in society; legal context; social and economic rights; harmful traditional practices; sexual and gender-based violence; state attitudes and response to violence against women; available assistance) (Update of iD 319424) [ID 332885]

Rapporteur expressed concern at the: 'escalating level of targeted attacks against high-profile women, particularly those working in the public sector. For instance, in February 2015, a former journalist and member of the provincial council of Nangarhar Province was wounded in an explosion in Jalalabad city and died a week later. In November 2014, a parliamentarian was targeted in a suicide http://www.ecoi.net/file_uoload/1226_1480579461_cpin-afghanistan-women-fearina-abv.pdf

21.04.2015 - Jamestown Foundation Show source description Afghanistan, Uzbekistan

Article on security-related developments concerning Islamic State (IS) attacks in Afghanistan and Uzbek securitypolicy[iD 301150]

Russia to the North Atlantic Treaty Organization (NATO). On April 18, a suicide bomber attacked a crowd in front of a branch of the New Kabui Bank in Jalalabad, killing 35 and wounding more than 100 (Khaama Press, April 18). The Taliban denied involvement, while IS spokesman Shahidullah Shahid claimed responsibility for the attack (Afghan Channel One TV, April 18). A statement issued by IS's ... that the most recent attack, if verified, would be the first major IS operation in Afghanistan, adding, "Who claimed responsibility for horrific attack in Nangarhar today? The Taliban did not claim responsibility for the attack, Daish claimed responsibility for the attack" (Agence France Presse, April 18). Even before the Jalalabad bombing, Uzbekistani analysts concluded that IS had established... . Quite aside from IS's presence in Afghanistan, according to Uzbekistan Muslims Board Deputy Chairman Abdulaziz Mansurov, about 200 Uzbeks who worked in Russia, travelled to Syria to join IS (AKI Press News Agency, March 27). Russian media reported, in late January, that IS intends to spend up to \$70 million to open a second front in Central Asia. If the April 2015 Jalalabad attacks prove http://www.ecoi.net/local_link/B01150/423890_en.html

Verzoeker verwijst naar een rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening gehouden moet worden met humanitaire gronden/noodsituatie. In deze rechtspraak houdt de rechter rekening met het voedsel crisis en het algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief. In een rapport van UNICEF van 4 augustus 2012 (Unicef Humanitarian Action Update, Démocratie Republic of the Congo' (te vinden op www.unicef.org) staat dat het percentage van het algehele acute ondervoeding in Afghanistan 18% is. Een percentage dat hoger ligt dan het algehele acute ondervoeding van 15%. (zie rechtspraak van rechtbank in Zwolle, IO juni 2013, nr. 13/467).

Verzoekster wenst in die zin te verwijzen naar het hieronder staande rapporten

Fighting food insecurity in Afghanistan

1116 words

3 January 2014

IRIN Asia Service

IRNASIAS

15 English

©2014 IR/N. All Rights Reserved. Provided by Syndigate.info, an Albawaba.com company

KABUL, 3 January 2014 (IR/N) - A network of critical emergency grain reserves across Afghanistan is set to boost food security and help strengthen resilience in a country that struggles to grow enough food to feed its 31 million people.

"Grain reserves for a country like Afghanistan are absolutely critical, Gerard Rebello, Head of Logistics & Pipeline at the UN World Food Programme (WFP), told IR/N. "Afghanistan is a landlocked country, so there needs to be a mechanism in place in case supplies cannot come in. The country's annual production does not meet the annual consumption, and it's a country that has recurrent natural disasters. "

The first [<http://reliefweb.int/report/afghanistan/strategic-grain-reserve-inaugurated-kabul-boost-emergency-response-capacity>] of a planned series of Strategic Grain Reserves (SGR), a warehouse with a 22,000 metric ton capacity, opened in late 2013 in the capital, Kabul, at a cost of US\$7.7million.

The WFP-Afghan government project aims to construct depots in various locations that will eventually hold a total of 200,000 metric tons of food - enough to feed two million people for up to six months in

times of emergency SGRs are planned for other cities, including Mazar-e-Sharif, Herat, Pul-i-Khumri and Kandahar.

"The 200,000 tons, which is the planned figure, is not a big amount," said Rebello. "But it is enough to buy time. It's enough to respond to small disasters while long-term help comes in."

Mujeed Qarar, a spokesman for the Ministry of Agriculture, Irrigation and Livestock (MAIL), pointed out that in recent years aid agencies have started shifting their focus to longer-term infrastructure projects. International troop numbers are being drawn down, and humanitarians fear donor funding is likely to diminish as attention turns elsewhere.

In 2009-10, reconstruction started on a separate existing network of long-term silos, which can store grain for up to two years.

Wheat production

Wheat production in 2013 was the highest the country has experienced in the past 30 years, with the harvest estimated at around 6.5 million tons, according to MAIL.

Increased grain production is welcome, but food security is uneven, with poor transport links and distribution networks creating continuing challenges, not least in the winter months, when areas like Badakhshan are cut off. Afghanistan is also prone to recurring drought and natural disasters.

National grain deficits are in the main filled by commercial imports from neighbouring Pakistan and Kazakhstan. But the global food price hikes of 2008 showed international markets cannot always be relied upon for freely available and affordable food. That year, wheat flour prices in Afghanistan doubled [<http://ftp.iza.org/dp6621.pdf>]. The reserves should also bring greater stability to local grain markets.

Vulnerability

Internally displaced persons (IDPs) and returned Afghan refugees, who currently number around 536,000, are disproportionately exposed to food insecurity and malnutrition. According to UNICEF's 2013 mid-year report [http://www.unicef.org/appeals/files/UNICEF_Afghanistan_HA_C_mid-year_report-July_2013.pdf], the number of Afghans displaced by conflict increased by 7.4 percent from 2011 to 2012.

At the Indira Gandhi hospital in Kabul, a displaced 19-year-old mother, originally from Logar province in eastern Afghanistan, is seeking treatment for her child. "We cannot get my daughter enough food because my husband and other relatives are unemployed, and our harvest was not good this year because of the cold weather," she said. "We are not doing well economically, that is why she is suffering from malnutrition."

A report [<http://www.fews.net/central-asia/afghanistan/food-security-outlook/thu-2013-10-31-mon-2014-03-31>] by the Famine Early Warning Systems Network (FEWS NET) in November 2013 raises concerns about increasing food security issues among IDPs, particularly those in western Herat province, bordering Iran.

Many families struggle during the winter months, when job opportunities are limited and the prices of necessities such as fuel, wood and oil are at their highest.

The head of the malnutrition ward at the Indira Gandhi hospital, Dr Saifullah Abasin, says up to 70 percent of the children in the hospital are underweight, and up to 85 percent are malnourished.

"In the malnutrition ward, we admit up to around 250 patients a month. If the patients are brought in time there may be no deaths - but if they are not brought in time... Of the 250, anywhere from 5 to 10 percent of them do not survive," he said.

A 2012 World Bank report [<http://siteresources.worldbank.org/AFGHANISTANEXTN/Resources/3059841264608805475/6739619-1286210806756/AFPovertyReport.pdf>] noted that on average, 29 percent of Afghans were not able to meet their daily requirement of 2,100 calories.

Children are particularly vulnerable. According to a WFP statement released in October 2013 [<http://www.rawa.org/temp/runews/2013/10/16/6Opc-afghan-children-facina-malnutrition-wfp.phtml>], 60 percent of children are facing malnutrition. "While security issues related to insurgency and foreign aggression monopolize most discourse in Afghanistan, a lesser noted form of insecurity food and nutrition shortage also threatens the country's prosperity," said the statement.

De toepassing van de bestreden beslissing kan voor ontheemding van verzoeker zorgen. Zoals hieronder vermeld worden de ontheemden disproportioneel blootgesteld aan voedsel crisis en ondervoeding.

Internally displaced persons (IDPs) and returned Afghan refugees, who currently number around 536,000, are disproportionately exposed to food insecurity and malnutrition. According to UNICEF's 2013 mid-year report [

http://www.unicef.org/appeals/files/UNICEF_Afghanistan_HA_C_mid-year_report-July_2013.pdf], the number of Afghans displaced by conflict increased by 7.4 percent from 2011 to 2012.

In de UNHCR Eligibility guidelines van 6 augustus 2013 staat het volgende:

UN HCR considers that an IFA/IRA is not available in areas affected by active conflict. For other areas of Afghanistan, an IFA/IRA would only be available if the claimant is able to live there in safety and security, free from danger and risk of injury. These conditions must be durable, not illusory or unpredictable. 465

http://www.ecoi.net/file_upload/90_1_37586271_7_201_3-08-06-unhcr-afghanistan-eligibility-guidelines.pdf

Verzoeker is van oordeel dat Jalalabad geen veilig intern vluchtalternatief voor hem is omwille van de volgende redenen:

Wat betreft de term "durable = duurzaam" is verzoeker van oordeel dat het voorgestelde intern vlucht alternatief geen duurzaam karakter heeft. Sinds 2006 is Jalalabad meer dan eenmaal veilig - onveilig dan veilig verklaard door de asielinstanties in België.

Wat betreft de term "unpredictable = onvoorspelbaar" bestaat er geen twijfel dat de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is. De val van de provincie Konduz is een spijtig voorbeeld hiervan. Zie landen rapporten waarin het volgende staan:

De opmars van IS is een ander probleem die men zorgvuldig moet onderzoeken alvorens een intern vluchtalternatief in te roepen.

Het voorgestelde intern vluchtalternatief is niet toegankelijk voor verzoeker. Zie artikel 48/5, § 3, b Vw waarin het volgende staat:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt."

Men mag naar Jalalabad via twee wegen reizen. A) autostraat nr. 3 - Kaboel Jalalabad, b) via Torkham Pakistan.

Beide wegen zijn zeer gevaarlijk. Zie landeninformatie waarin het volgende staat:

"and Ghazni maintained high volumes of security incidents, marked by an increase in targeted attacks. Meanwhile in the East, magnetic explosives continued to plague road travel in Jalalabad - Nangarhar. In Ghazni, multi targeted attacks were reported while fighting in Andar continues to cause internal displacement, while rocket use escalated in Zabul. Election-related intimidations in the run up"

http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1_349275902_mhb-20august-202012.pdf.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and*

criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

De Raad is vooreerst in navolging van de verwerende partij van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid (stuk 14, fiche "niet-begeleide minderjarige vreemdeling", 1. Identiteit van de minderjarige; stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Uit het gevoerde leeftijdsonderzoek is immers gebleken dat de verzoekende partij op 28 juli 2016, bijna twee maanden voor de dag waarop zij asiel aanvroeg, een leeftijd had van ouder dan achttien jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar volgens het onderzoek een goede schatting is (stuk 14, beslissing Dienst Voogdij van 29 juli 2016). Ter verschoning van haar verklaringen met betrekking tot haar leeftijd voert de verzoekende partij aan dat leeftijd een relatief begrip is in Afghanistan en dat de meeste Afghanen niet weten wanneer ze geboren zijn. Deze bewering, die de verzoekende partij overigens niet staft, verklaart niet waarom iemand die volgens een objectief leeftijdsonderzoek minstens twintig jaar blijkt te zijn in de waan zou verkeren dat hij zestien jaar oud is, een verschil van maar liefst vier jaar. De verzoekende partij voert verder aan dat de leeftijdsbepaling in Afghaanse identiteitsdocumenten meestal gebeurt op basis van visuele kenmerken. Wederom staft zij deze stelling niet, noch legt zij haar *taskara* voor; zij zou deze omwille van gevechten met de taliban niet hebben kunnen meebrengen en achtergelaten hebben bij haar oom langs moederszijde in Afghanistan (stuk 13, verklaring DVZ, rubriek 29). De verzoekende partij gaf tijdens haar gehoor bovendien aan niet te weten wat haar leeftijd is volgens haar *taskara* en baseert zich naar eigen zeggen op de verklaringen van haar ouders, die haar bij het verlaten van haar land van herkomst zouden hebben meegegeven dat zij zestien jaar oud is (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Echter, indien zij bij het verlaten van haar land van herkomst te horen kreeg dat zij zestien jaar oud was, kan niet worden ingezien waarom zij zo'n drie maanden later ten aanzien van de Belgische asielinstanties verklaart 15,5 jaar oud te zijn (stuk 14, fiche "niet-begeleide minderjarige vreemdeling", 1. Identiteit van de minderjarige). De in de bestreden beslissing gedane vaststellingen met betrekking tot verzoekers leeftijd vinden steun in de stukken van het administratief dossier, zijn in die zin objectief en kunnen derhalve niet bewijzen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooringenomen zou zijn geweest. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij mag vinden, is de Raad van oordeel dat de vaststelling dat zij zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarig haar algemene geloofwaardigheid aantast.

De verzoekende partij stelt haar land van herkomst te hebben verlaten uit vrees om door de taliban te worden gedood. Op een nacht zou haar vader in de buurt van zijn brandhoutbedrijf personen hebben opgemerkt waarvan hij vermoedde dat het taliban-leden waren en dit vervolgens hebben gerapporteerd aan de districtschef. Diezelfde nacht zouden de taliban zijn teruggekeerd en wapens hebben verborgen tussen het hout van verzoekers vader. De volgende ochtend zou het Afghaanse leger naar de werkplek van verzoekers vader zijn gekomen en de wapens hebben ontdekt, waarop verzoekers vader zou zijn gearresteerd. Toen de verzoekende partij later die dag met het vee naar de rivier ging, zou zij zijn

achtervolgd door de taliban en bij het horen van geweerschoten haar bewustzijn hebben verloren. Toen zij weer bijkwam, zou zij hebben gemerkt dat zij gewond was aan haar hoofd en armen. De dag daarop zou verzoekers familie een dreigbrief hebben ontvangen waarin de taliban laten weten dat zij niemand in leven zullen laten indien zij de wapens die zij verborgen hadden niet terugkrijgen. Na met haar familie naar haar oom in Jalalabad te zijn gevlucht en daar twee dagen en een nacht te hebben verbleven, zou de verzoekende partij Afghanistan hebben verlaten en naar België zijn gekomen.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom de verzoekende partij er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren. Zo werd hierin vastgesteld dat (i) de verzoekende partij bijzonder vage verklaringen heeft afgelegd over de arrestatie van haar vader door het Afghaanse leger, (ii) zij niet kan verklaren waarom de taliban uitgerekend bij haar vader wapens zouden verbergen, (iii) de arrestatie van haar vader vreemd voorkomt in het licht van het feit dat hij de districtschef zou hebben gemeld dat er taliban rond zijn bedrijf zwierven, (iv) niet blijkt dat de verzoekende partij of haar familie tot dusver een poging hebben ondernomen om het districtshuis of de politie te contacteren teneinde meer te weten te komen over het lot van haar vader, (v) de verzoekende partij doorheen de procedure tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de chronologie van de feiten van haar relaas, (vi) het feit dat de verzoekende partij de gebeurtenissen in verband met haar vader niet aannemelijk maakt op zich reeds de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten waarvan zij persoonlijk het slachtoffer zou zijn geworden aantast, (vii) het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij louter bij het horen van geweerschoten het bewustzijn zou hebben verloren en dit vervolgens niet zou hebben herwonnen toen zij met een bajonet werd geslagen op haar hoofd en armen, (viii) de verzoekende partij onaanvaardbaar weinig informatie heeft over de dreigbrief die haar ertoe zou hebben aangezet haar land van herkomst te verlaten, (ix) aan het bestaan van voormelde dreigbrief, die de verzoekende partij beweert in Afghanistan te hebben achtergelaten, geen geloof kan worden gehecht nu het niet aannemelijk is dat zij er in tussentijd niet zou zijn in geslaagd deze brief in België te krijgen.

Waar de verzoekende partij haar laaggeschooldheid en ongeletterdheid aanvoert ter verklaring of verschoning van de gedane vaststellingen, overtuigt zij niet. Zelfs van ongeschoolde of ongeletterde personen mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun asielaanvraag, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of de verzoekende partij zou verhinderen om haar asielrelaas op coherente en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. De gedane vaststellingen hebben ook geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Daarenboven blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Ook gaf de dossierbehandelaar aan dat de verzoekende partij haar tijd mocht nemen om de vragen te beantwoorden.

De Raad volgt de verzoekende partij verder niet in zoverre zij voorhoudt dat vermeende trauma's die zij zou opgelopen hebben tijdens haar reis over land naar België dan wel mentale problemen waarmee zij zou kampen de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden kunnen verklaren. Vooreerst heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om de vragen over de elementen van het relaas die ze zelf aanbrengt naar behoren te beantwoorden. Uit het feit dat de verwerende partij, althans blijkens de bij het verzoekschrift gevoegde correspondentie tussen haar raadsman en een medewerker van het opvangcentrum waar zij verblijft, informatie zou hebben ingewonnen met betrekking tot eventuele gezondheidsproblemen kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat de dossierbehandelaar heeft vastgesteld dat de verzoekende partij mentaal niet gezond is of lijkt. Het geeft enkel aan dat de dossierbehandelaar *in casu* diligent gehandeld heeft. De Raad merkt ten andere op dat in voormelde communicatie door de betrokken medewerker wordt bevestigd dat de dokter van het opvangcentrum na herhaaldelijke onderzoeken geen medische problemen kon vaststellen in hoofde van de verzoekende partij (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). Uit de gevoegde medische attesten daterend van 24 mei 2017 kan niet blijken dat verzoekers oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van zijn asielaanvraag. In het ene attest wordt door de betrokken arts vastgesteld dat de verzoekende partij correct kan antwoorden op eenvoudige vragen en niet verward lijkt. In het andere attest worden objectieve vaststellingen gedaan met betrekking tot twee littekens, die naar de verzoekende partij verklaart door de taliban met een mes werden toegebracht. Een medisch attest vormt

echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Ter terechtzitting wordt ook nog ingegaan op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. De verzoekende partij geeft aan dat ze soms paracetamol krijgt, maar hiermee staft de verzoekende partij niet dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van haar asielaanvraag.

Mede gelet op voorgaande vaststellingen, toont de verzoekende partij niet aan dat zij mentaal dermate kwetsbaar is dat haar geestestoestand afdoende zou kunnen verklaren waarom zij bij het horen van geweerschoten, zonder evenwel door een kogel te zijn geraakt, het bewustzijn zou hebben verloren. De verzoekende partij kan niet ernstig menen dat de redenering die dienaangaand in het verzoekschrift wordt gevolgd niet opgaat omdat zij niet gebaseerd zou zijn op wetenschappelijk onderzoek.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet rechtvaardigen. Zoals in de bestreden beslissing expliciet wordt gesteld, kan aan deze feiten geen geloof worden gehecht – om redenen die in de bestreden beslissing uitvoerig zijn uiteengezet en door de Raad worden bijgetreden – en kunnen zij derhalve geen basis vormen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 14 december 2016) blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisereerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke

risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 14 december 2016, aanwezig in het administratief dossier) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de facto* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile'-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* werd evenwel vastgesteld dat de verzoekende partij over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Aldus blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 20 november 2017 kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in Jalalabad inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

De verzoekende partij brengt zelf geen informatie bij die afbreuk vermag te doen aan bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Jalalabad. Zij verwijst naar incidenten die hetzij reeds in rekening werden gebracht in de informatie aanwezig in het administratief dossier, hetzij passen binnen het hoger omschreven patroon van aanslagen gericht tegen 'high profile'-doelwitten waarbij Afghaanse burgers met verzoekers profiel niet worden gevisieerd. Het gegeven dat de veiligheidssituatie in Jalalabad in het verleden aanleiding zou hebben gegeven tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet doet *in casu* niet ter zake. Voor de beoordeling *in casu* is enkel de actuele veiligheidssituatie in het voorgestelde vestigingsalternatief relevant. De verzoekende partij toont niet aan dat de omstandigheden in Jalalabad dermate precair zijn dat het niet opgaat te stellen dat burgers aldaar actueel geen reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet. Het feit dat de toekomstige evolutie van de veiligheidssituatie in Afghanistan onvoorspelbaar is, doet hieraan geen afbreuk. De val van de provincie Kunduz is niet relevant voor onderhavige analyse met betrekking tot Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar, vestigt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Uit het gehoor bij het CGVS blijkt dat u beschikt over een familiaal netwerk in de stad Jalalabad en er aldus mogelijkheden zijn voor u om zich daar te vestigen. Uw oom langs moederskant H(...) woont namelijk in Jalalabad en heeft een levensmiddelenwinkel (CGVS, p. 10). Bovendien is het duidelijk dat uw oom H(...) bereid is om u te helpen aangezien hij betaald heeft voor uw reis van Afghanistan naar België (CGVS, p. 18) en hij sinds uw vertrek ruim een jaar geleden tot ten minste het moment waarop u asiel aanvraagde in België uw moeder en uw zuster onderdak heeft verschaft (verklaring DVZ, p. 5 en 7). Daaruit kan geconcludeerd worden dat u over de nodige ondersteuning beschikt om in Jalalabad als 22-jarige man een leven op te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad Jalalabad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Over de mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet bij uw oom kon blijven omdat hij een persoonlijk conflict had met anderen en u daarom niet bij hem in huis kon houden (CGVS, p. 13). U geeft echter zelf aan dat uw oom net naar Jalalabad is verhuisd om te ontkomen aan dit persoonlijk conflict (CGVS, p. 17) en dat u daarenboven zelf nooit problemen heeft ondervonden in uw eigen dorp door dit conflict (CGVS, p. 23). Sterker nog, u blijkt zelfs niet te weten wie de vader zou geweest zijn die uw andere oom om het leven zou gebracht hebben (CGVS, p. 23). Dat u daarom geen beroep zou kunnen doen op de hulp van uw oom die in tussentijd wel uw moeder en zus onderdak verschaft, kan geenszins overtuigen. (...)"

De verzoekende partij betoogt dat het feit dat haar moeder en zus tijdelijk onderdak kregen bij haar oom in Jalalabad geen reden is om ervan uit te gaan dat zij op deze oom kan rekenen, maar laat na *in concreto* aan te geven waarom zij niet op haar oom zou kunnen rekenen. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers verklaring dat zijn oom zelf verwickeld is in een conflict en vijanden heeft. De verzoekende partij laat de motivering dienaangaand geheel ongemoeid en doet er derhalve geen afbreuk aan. De verzoekende partij voert verder aan dat zij tot een arme familie behoort, maar toont niet aan dat het voor haar, een gezonde jongeman, niet mogelijk is om in Jalalabad zelf in haar levensonderhoud te voorzien. Haar mentale gezondheid kan gelet op hetgeen desbetreffend hoger is uiteengezet niet in aanmerking worden genomen als een belemmering daartoe. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de algemene bewering dat in Afghanistan alleen mannelijke familieleden worden vervolgd in een conflict

afbreuk vermag te doen aan de vaststelling dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen.

De verzoekende partij verwijst verder naar rechtspraak van een Nederlandse rechtbank en algemene rapporten in verband met het risico op voedselschaarste en ondervoeding in Afghanistan, maar toont niet op basis van concrete elementen aan dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst in het voorgestelde vestigingsalternatief daadwerkelijk zal worden blootgesteld aan een risico op ondervoeding of voedselschaarste.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.7. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS